

at det ikke skal blive for sildigt at hedsage det nærværende Ministerium til Afgang ved Finantslovens Botering. Den 1ste April ligger nær; der er altsaa ikke lang Tid tilbage, og desuden er det ikke ønskeligt, at det udsættes længe. Troer derimod Thinget, efter noie, at have prøvet Sagen, at Regjeringen har gjort hvad den kunde gjøre, og hvad den burde gjøre, og troer Thinget fremdeles, at Regjeringen har Evne og Villie til at bestyre Landets Anliggender i disse Tider, eller ved Thinget intet bedre Ministerium at sætte istedet, da nægte man os ikke det nærværende Tillidsvotum, da spørge man ikke om, men da discutere man kun hvorledes. Fra mit Standpunkt som Finantsminister maa jeg gaae ud fra, at det første Punkt, om Crediten skal tilveiebringes, er afgjort, derimod maa jeg henstille, hvorledes Crediten kan tilveiebringes; derom indeholder det føreliggende Forslag mine Tanker, som af Regjeringen ere tiltraadte og af Hans Majestæt bifaldne. Jeg skal med Hensyn til det af Lovudkastet, som specielt vedkommer mig, bemærke, at jeg ingenlunde er blind for den betydelige Tillid, som jeg i visse Maader indstiller mig selv til ved Lovudkastets § 1, jeg er saameget mindre blind derfor, som Ingen bedre end jeg er overbevist om, at det Ansvar, som for Finantsministeren foreslaaes i § 1, vanskeligt kan blive noget juridisk eller noget pecuniært, men hovedsageligt et moralsk og et historisk; men ikke desmindre maa jeg gjøre det Forslag, jeg har gjort. Jeg er i den Nødvendighed — og Thinget maa troe mig, at det ikke er nogen behagelig Nødvendighed for en Finantsminister at skulle gjøre Forslag om at bebyrde mit Land med Gjæld, uden at kunne nævne nogen Tid, til hvilken Landets pecuniære Forlegenhed vil være endt. Jeg maa dertil end yderligere sige, at jeg ikke nu mere kan forbeholde mig det Ændringsforslag, som i Motiverne Pag. 9 vil findes at være foresat; det hedder nemlig der, at Finantsministeren muligt, naar Meddelelser fra Udlandet — som endnu ikke vare indløbne, da dette Lovforslag var forfattet — modtoges, vil see sig istand til at andrage paa Rigsdagens Ratification af den eventuelle Laanecontract. Efterat dette Forslag allerede af Hans

Majestæt Kongen var bifaldet, har jeg igaar faaet de Meddelelser, jeg havde afventet, og disse Meddelelser ere saaledes, at jeg ikke seer mig istand til længere at forbeholde mig et saadant Ændringsforslag, men maa fastholde Lovudkastets § 1, som lægger den hele Bemyndigelse i Finantsministerens Haand. Jeg skal dertil sige, at denne Bemyndigelse dog ikke er større end den samme, som Rigsforsamlingen i 1849 fandt sig foranlediget til eenstemmig at votere den samme Finantsminister i samme Anliggende, med de samme Ord, kun med Tilføielse af den yderlige Reservation, at det skete — som jeg her har foreslaaet — paa Finantsministerens Ansvar for Laanets Tilveiebringelse paa den hensigtsmæssigste og billigste Maade. Angaaende Detaillen har jeg ikke anset det hensigtsmæssigt for Tiden videre at yttre mig; jeg skal kun tilføie, at jeg ønsker, og ret indstændigt ønsker, at denne Sag maa behandles med al den Hurtighed, som Thinget anseer det muligt at give denne Sag, uagtet dens store Vigtighed.

Jeg er dernæst i den Nødvendighed at maatte forelægge Udkast til en Lov om Anvisning af Gager o. desl., samt om Forskud. Det seer ikke uden en høj Grad af Tvivl, en høj Grad af, jeg kan næsten sige, Utilfredshed fra Regjeringens Side i Almindelighed og fra min Side i Særdeleshed, at jeg kommer frem med dette Forslag. Regjeringen er ingenlunde blind for de mange betænkelige Sider, det indeholder, og de mange Tvivl, hvortil det giver Anledning. Regjeringen har selv næret store Tvivl om alle Enkelthederne i dette Forslag, men ikke desmindre er Regjeringen efter gennemgaaende nøieste Overveielse dog eenstemmig kommet til det Resultat, at Lovforslaget burde forelægges Rigsdagen, og at det i sine almindelige Træk var rigtigt; men det er, som sagt, kun gennem Tvivl og Overveielser, at man er kommet til dette Resultat. Deri ligger altsaa, at Regjeringen ikke kan paastaae, at dette Resultat netop er det absolut rigtige, uagtet den selv i Dieblisset har Overbeviisningen derom; men man maa ønske at overveie denne Sag noie med Rigsdagen, og at Rigsdagen i Forening med Regjeringen vil undersøge, hvor der har været Tvivl, om der bør tages med Lempe,